

– Nem értem Marát, most mér csinálta ezt? Mire volt ez jó, mikor már kezdett alakulni minden? Most itt állok egyedül, mer kirakott, mer azt mondta, hogy én csak egy hülye csicska vagyok, és neki sokkal gízább csávóra van szüksége. Azt mondta, megunta mellettem, mer nincsen a pénzből sehogyse elég, márpedig neki sok kell, csilliók! És ezért most majd odamegy lakni ahhoz a falábúhoz – mer az egy falábú –, engem meg itthagy, kirak, aztán mehetek, amerre látok! Hát mér csinálta ezt énvelem?

Ottó az utolsó mondatot már visította a kancsónyi kisfröccs fölött. Vinnyogott, mint egy megvert kutya. Csaknem két órája búsongott itt velem, elég szárnalmas volt, mondhatom, nem ilyennek ismertem. Jó, igazából semmilyennek sem ismertem, és nem is akartam megismerni. Nem voltunk egy súlycsoport. Én pehelysúlyú vagyok, ő éhgyomorral is nyomott vagy százhusz kilót.

Ahogy beszélt, a kopaszra borotvált fején olajos, sárga cseppek csillogtak. Úgy tűnt, a bőrén keresztül párologtatja el a bort. Átszíri, desztillálja, hogy esszencia csapódjon ki a homlokán. Egyszerre éreztem a cseppek aromás illatát és a szájából áradó savanykás cefrebűzt. Közben azon gondolkodtam, hogyan rázhatnám le – alig egy óra múlva zár a TSZ, de máris szívesen toltam volna hazafelé a biciklit. Mert a TSZ-ben ültünk, a Thököly és a Dózsa György út sarkán. Frankó kis hely volt, én már a szakközép óta jártam oda, törzsvendégnek számítottam. Egy pince, két sor lépcső és háromféle bor: rizling, hárslevelű, kéfrankos, és a muskotály, ami a negyedik, de férfiember olyat nem iszik. A pultnál mericével mérték a bort, az alu dézsákon alu fedő, előttem pedig a kancsónyi rizling kisfröccs. A csapos egyszer kijavított, hogy ez nem kisfröccs, hanem maflás, vagy mi a mária, de én továbbra is kisfröccsnek hívtam: kancsó kisfröccs. Elvégre egy az egyhez, akkor meg kisfröccs, nem igaz?

Azt hiszem, a csapossal ez volt a leghosszabb beszélgetésünk, nem mintha bajunk lett volna egymással, csak így alakult, és kész. Ő, amikor meglátott, fogta a kancsót, merte a rizlinget, nyomta bele a szódát. Én biccentettem, elvettem egy poharat a pultról és leraktam a pénzt. Ő tudta, mit kérek, én is tudtam, mit kér.

Szerettem itt, s bár sosem volt mesebeli hely, viszonylag ritkán dobáltak széket, kést vagy más egyebet. Sokféle ember járt a TSZ-be: tanár, újságíró, kőműves, villanyszerelő, sőt, még egy elaggott atléta is – mindig ugyanabban a sarokban kuporgott, mintha ott aludna, ott is élne. Reggelire kisfröccs, ebédre nagyfröccs, vacsira újabb kicsi, és ennyi. Lébőjt kúra évtizedeken át.

A TSZ-ben nem voltak balhék, azt hiszem, mindannyian ezért jártunk ide. Aki balhézni próbált, azt gyorsan kirakták. Mindenki ismerte az íratlan TSZ-szabályt:

Hitel és balhé alma!

Azért neveztük TSZ-nek, mert sohasem kapott igazi nevet a kocsmá, pedig minden helynek kell igazi név. Így születnek a Manó meg Törpe kocsmák, az Akácok, a Nádások – ez utóbbiak ráadásul beszélő nevek, mert a vendéglátóipari egység közvetlen környezetének rövid florisztikai leírását is tartalmazzák. Itt csak egy nagy üvegtábla volt a bejárat fölött, rajta zöld alapon sárga betűk: A Szigetcsépi MGTSZ Borkóstolója. Lássuk be, ez nem lehet egy kocsmá neve. Mert mit mond az ember otthon: Anyukám, lementem A Szigetcsépi MGTSZ Borkóstolójába? Hát ezért lett a neve TSZ.

Ottó egy szeptemberi délelőttön futott be először, úgy két éve. Emlékszem, mindenki megnézte, mert a csillogó fejtető, a televarrt alkarok és a mázsányi összsúly nem sok jót ígért. A balhé előszele megcsapta a kocsmárisztokraták kifinomult orrát. Ottó a pulthoz lépett, kisfröccsöt kért. Nem köszönt, csak a kisfröccs. A pultos meg állt mozdulatlanul, nézte Ottót, az meg nézte a csapot. Álltak és néztek.

Aztán egyszerre ott termett ez a lány, a Mara, hatalmasat csapott a hátára, és azt kérdezte:

– Kérsz nekem is egy kólát?

És ezzel megtört a jég. A csapos kiadta a kólát és a kisfröccsöt, az Ottó meg fizetett. Mégiscsak tudott valamit ez a kis csaj, ez a Mara, annyira, hogy helyben össze is melegedtek.

A csapossal sohasem szerették meg egymást, de a korábbi ellenségeskedésnek többé nem volt nyoma. Ottó jött, köszönt, a csapos kiszolgált, ennyi. Aztán lassanként megismertük. Néha odaült ehhez-ahhoz és beszélgetett. Csak úgy dumált, minden cél nélkül. Csevegett, na! Még ha ez hihetetlenül is hangzik egy métermázsás faszi esetében. De ő tudott ilyen. Nem volt persze karitatív figura, de néha meghívott valakit egy kisfröccsre. Sőt, olykor még az atlétának is fizetett. Dupla menü, másnap szigorúan fogyó!

Aztán egyszer csak rám került a sor. Odajött, hogy akkor ő most leülne velem szembe, már ha nem baj. Mit mondhattam? Persze, foglalj helyet!

– Ottó – nyújtotta a kezét.

– Gábor – mondtam, és igyekeztem keménynek mutatkozni, ez láthatóan tetszett neki, mert záróráig beszélgettünk. Másnap is jött és harmadnap is, és így tovább. Kiválasztott, törzshelyem az ő törzshelye lett. A fél meg egyórás beszélgetések még jól estek. Persze akadtak témák, amiket kerültünk, például hogy mivel keresi a kenyerét, vagy Ottó-e igazán. De beszélünk kocsikról, nőkről, fociról, politikáról. És új barátom néhány dologban meglepő jártasságot árult el. Mert barátok lettünk, egymáshoz csiszolódtunk, mint a kövek. Dörzsölt a szóda és a bor.

Megittuk a kancsó fröccsöt, mert akkor már közösen kértük a napi adagot, és mentünk kétfelé. Néha a lány is lejött, de ő sohasem beszélgetett velünk. Csak fel-alá járkált, kezében vékony, női cigaretta, és látványosan flörtölt szinte mindenkivel. Senki nem mert kikezdeni vele, mert Ottón látszott, hogy nagyon nem tanácsos felbosszantani.

De most ez a nagy bivaly visított, hogy adjak tanácsot, és menjek vele, mert egyedül nem bír felmenni ahhoz a nőhöz, a Marához. Így mondta: a nőhöz, aki kidobta.

– Muszáj, hogy velem gyere! Nincs messze! Gyere velem, mer senki másban nem bízok!

– Ne viccelj, minek menjek? Bántani nem fogod, azt tudom én is, te is. Akkor meg minek?

– Mi van, ha ott lesz a falábú? Na, akkor mi lesz?

– Mi lenne? Felmész, elhozod a motyidat és eljössz. Ennyi.

– És ha az nézni fog?

– Már mit fog nézni?

– Hát ahogyan pakolok, hogy ott nézi majd a tisztámat, meg ilyenek, hát én akkor összetöröm, nekem az ilyen ne bámuljon, én széjjelverem annak a fejét...

– Hééé, nyugalom! Senki nem mondta, hogy ott lesz, és a Mara sem olyan hülye, hogy odahívja, amikor tudja, hogy jössz. Elintézik ketten a lánnyal és csókolom.

– Gyere velem!

– Nem, nem megyek, de megvárlak itt, utána ihatunk még egy kanccsóval.

Habozott, látszott rajta, nem tudja, mit is csináljon. Menjen egyedül vagy próbáljon rávenni, akár erővel. Aztán ment.

Jó fél órába telt, mire visszajött. Az arca úgy ragyogott, akár a kopaszra borotvált, gyöngyöző feje. Mint akit kicseréltek. Fénylett az egész ember, csak a jobb keze bütykein virítottak véres, friss sebek. Elhittem neki, hogy nem bántja Marát, de... ő mégiscsak ő, az Ottó, aki pusztá kézzel képes agyonverni mindkettőt, esetleg a falábút a saját múltával.

Két kanccsó fröccsel telepedett vissza mellém. A záróra már nagyon közel volt, de a csapos kiadta neki.

– Megvolt. Elhoztam mindent – mondta és a földön lévő sporttáskára bökött.

– És? – kérdeztem.

– Nincs és. Felmentem, beszélünk, eljöttem. Ennyi volt.

– És ez? – kérdeztem, és a kezére mutattam.

– Assziszted bántottam, mi? Hogy széjjelvertem őt is meg a falábút, mer persze az is ott volt. De nem. Nem vertem széjjel egyiket sem. Pedig szívesen megtettem volna. Nem őket, a lépcsőház falát vertem vagy tíz percen át, hogy fröcskölt a vakolat. Azért vannak a sebek. Minden ütésnél odaképzeltam a fejét, ahogyan szereti azt a falábút, ahogyan elmegy vele a pénzéért. Ütöttem őt, meg ütöttem azt a másikat is, hogy a vérem kifolyt.

Aztán becsöngettem. A Mara olyan sápadt volt, mint a fal, annyira félt. Láttam, hogy csupa vér a kezem. És ahogy a konyhába léptem, megéreztem annak a másíknak a szagát, a Denimjének a szagát, és tudtam, hogy az is itt van. Persze nem jött elő, amíg pakoltam, mer az meg még jobban fosott. Ült a budin a vaksötétben és félt, érted, úgy félt, hogy maj'behúgyozott! Hallottam, ahogy szuszog, ahogy kapkodja a levegőt. Ott benn, a sötétben. Talán még az ajtót is magára zárta az a szaros! Ezt a kis köcsögöt! Ott benn rinyált, és akkor a csicska meg én vagyok, helló! Eljöttem, otthagytam őket. Legyenek boldogok! – mondta és töltött. Azonnal kiitta és töltött megint. És megint. Hatalmas kortyokban nyelt. Újra az ambrózia-szagú, olajos verejték gyöngyözött a homlokán, de pohárról pohárra simább lett az arca, és pohárról pohárra gyógyultak kézfejen a sebek, kortyról kortyra vált világosabbá, fénylőbbé a tekintete – ott helyben dicsőült meg, vagy már nem is tudom...

A két kanccsó kiürült, a bor lassan kásássá vált a szánkban. A csapos jött, hogy akkor ő zárna. A felszínre botorkáltunk. A pince sötétjéből bele az éjszakába. Másztunk felfelé. Én a kezemet is használtam, ő mögöttem fújtatott, időnként megtolt. És most is ketten mentünk kétfelé, mint máskor. A búcsúzásnál kicsit tovább szorította a kezemet, ennyi.

Azóta nem láttam se Marát, se őt. Azt mondják, elköltözött, és végül a lány mégiscsak vele ment, de lehet, hogy ez nem igaz, nem tudom. Egyedül maradtam az asztalnál. Csak ülök, iszom a kisfröccsöt, valahogy savanyú most a bor. Bámulok a fenti világba, nézem a lábukat az utcán. Néha látom azt a falábút is, ahogy elbiceg a TSZ előtt. Azt mondják, most egy másik lány kíséretti. Festett szőke az is, pont mint a Mara.